

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

(Tijdvak van 1-10-1971 t/m 31-10-1971)

Maandoverzicht no. 10 - 1971

I N H O U D

No. 1.068.797

	blz.
De scheuring in de Kommunistische Eenheids- beweging Nederland(Marxistisch-Leninistisch)	1
De CPN en de internationale communistische beweging	3
CPN-actie in verband met nieuwe Metaal-CAO(II)	5
CPN-nederlaag in staking bij de Groningse scheepswerf	6
Communisten-artikel in NVV-bonden afgeschaft	7
Manifestatie "Sowjettijdgenoten - de USSR Vandaag"	9
Dietse Solidarisatie Beweging	9
De Socialistische Jeugd	11
China na het 9e partijcongres	15

De scheuring in de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland
(Marxistisch-Leninistisch)

De congressen van KPN(ML) en KEN(ML)

De tegenstellingen, die binnen de KEN(ML) waren ontstaan over de wijze waarop leiding moest worden gegeven aan de strijd van de Nederlandse arbeidersklasse en die de KEN(ML) sinds eind augustus in twee kampen verdeeld hielden, hebben de afgelopen maand definitief tot een breuk geleid. Zowel de "groep-SCHREVEL" als de "groep-MO" (respectievelijk aangeduid als "theoretici" en "practici") hebben elk voor zich een congres belegd, waarop de te volgen lijn in grote trekken werd vastgelegd.

De "practici" hielden op 10 oktober in Utrecht een congres. Uit vrijwel alle bekende voormalige KEN-afdelingen hadden zich in totaal ongeveer 120 leden verzameld om te komen tot de oprichting van de "Kommunistische Partij Nederland (Marxistisch-Leninistisch)" (KPN(ML)). Vrijwel zonder wijzigingen werden de voorstellen van de organisatoren door de congresgangers geaccepteerd. Uit die voorstellen blijkt dat de KPN(ML) in sterkere mate dan de "oude" KEN(ML) een centralistisch karakter zal dragen. Tussen de congressen, die eenmaal per jaar moeten worden gehouden, ligt de hoogste macht in handen van een Centraal Comité, dat samengesteld is uit de politiek secretarissen van de afdelingen en een aantal op het congres gekozenen. Het Centraal Comité benoemt uit zijn midden een Politiek Bureau, dat als dagelijkse leiding moet fungeren.

Op 30 en 31 oktober congresseerde in Rotterdam de groep der "theoretici". Er waren ongeveer 200 aanwezigen, waaronder bijna 70 (stemgerechtigde) leden, die voornamelijk uit Tilburg en Rotterdam afkomstig bleken. De overigen waren aanwezig als belangstellenden namens allerlei andere groeperingen. Het congres besloot de namen "KEN(ML)" en "De Rode Tribune" (partijblad) te handhaven. Blijkens de goedgekeurde discussiegrondslag stelt de groep zich voor te gaan fungeren als een "organisatorisch en ideologisch platform", waarop discussies met andere, zich op marxistisch-leninistische grondslag baserende groeperingen gevoerd kunnen worden om uiteindelijk tot partijvorming te kunnen geraken. De organisatiestructuur van de "oude" KEN(ML) zal in grote trekken gehandhaafd blijven. Op het congres werd een uit zeven leden bestaand Landelijk Komitee gekozen; de belangrijkste leider sinds de scheuring, de heer SCHREVEL, heeft om niet-principiële redenen geen zitting in het comité willen nemen.

De positie van de hulporganisaties

Hoewel het niet waarschijnlijk lijkt dat de KEN(ML) over een verhoudingsgewijs grote aanhang kan beschikken onder de hulporganisaties, heeft zij een gedetailleerde visie ontplooid over de relatie van deze organisaties tot de KEN(ML). In tegenstelling tot de KPN(ML), die de hulporganisaties wil plaatsen onder de directe leiding van het Politiek Bureau, wil de KEN(ML) met name aan de MLS (Marxistische-Leninistische Studentenbond), die wellicht een andere naam zal krijgen, organisatorisch zelfstandigheid verlenen; de politieke activiteiten zullen echter op de algemene richtlijnen van het Landelijk Komitee gebaseerd moeten zijn. De MLS zal geen strijd moeten voeren voor de materiële belangenbehartiging van de studenten (tenzij er uitgesproken wantoestanden zouden zijn) maar moeten proberen "alle vooruitstrevende en socialistische studenten te winnen en tot één front tegen de kapitalistische wetenschap aaneen te sluiten" door het organiseren van werkgroepen, cursussen e.d. buiten het officiële studieprogramma om. Van de MLS-leden wordt niet verlangd dat zij zich in de fabrieken aan de zijde van de arbeiders zullen scharen; hetgeen wel door de KPN(ML) wordt voorgestaan. De KEN(ML) dringt er wel op aan dat de studenten een "vakstudie" kiezen, omdat zij alleen daarin het ideaal "in dienst van het volk" zo dicht mogelijk kunnen benaderen.

"Arbeidersmacht", de landelijke organisatievorm van de bedrijfswerkgroepen (BWG) heeft in de KEN(ML)-opvatting tot taak de tegenstellingen in de erkende vakbonden tussen leiding en leden te verscherpen door in die bonden activiteiten te ontplooiën door middel van op te richten "bedrijfscellen". Oprichting van een eigen vakbond kan pas worden overwogen wanneer er sprake is van een "stuk georganiseerde ideologische invloed op grote delen van de arbeidersmassa's". De KPN(ML) daarentegen wil "Arbeidersmacht" van stonde af aan doen uitgroeien tot "een rode vakbond tegenover de bonden van het klasseverraad".

Terwijl de KPN(ML) de BHW (Bond van Huurders en Woningzoekenden) in zijn oude landelijk organisatie-vorm wil laten functioneren, bepleit de KEN(ML) een geheel andere, meer systematische wijze van werken in de buurten. Middels propaganda moet gepoogd worden een aantal mensen bereid te vinden tot het vormen van een "buurtcel", die met behulp van de "eenheidsfront-tactiek" (samenwerking met allerlei in een wijk werkzame organisaties) de wijkbewoners bekend

moet maken met de aan alle wijkproblemen ten grondslag liggende klassentegenstellingen. Niet door organisatorische maatregelen (zoals in de "oude" BHW) maar door loyaliteit en kracht van argumenten moet de "buurtcel" zich van de leiding weten te verzekeren.

De balans opmakend van de gebeurtenissen zoals die zich tot nu toe hebben voorgedaan, lijkt het erop dat de KPN(ML) de meest invloedrijke groepering geworden is. Dat dankt zij dan voornamelijk aan het feit dat de belangrijkste functies in de hulporganisaties in handen van KPN(ML)-leden waren. Bovendien heeft zij na de scheuring een aanzienlijk slagvaardiger beleid gevoerd. Zo is de uitgave van het maandblad niet onderbroken geweest omdat de KPN(ML) onmiddellijk haar blad "De Tribune" in dezelfde opmaak als "De Rode Tribune" deed verschijnen. Dit terwijl de stichting "Het progressieve Boek", de uitgeefster van het blad, in handen was van de tegenpartij. Het lijkt echter niet onmogelijk, dat in de kring van studenten de eenzijdige centralistische aanpak van de KPN(ML) op den duur minder aantrekkingskracht zal uitoefenen dan de gedifferentieerde structuur, die door de KEN(ML) wordt voorgestaan.

De CPN en de internationale communistische beweging

Een van de weinige onderwerpen, die in staat zijn de CPN te bewegen tot deelname aan internationale communistische bijeenkomsten is, naast de oorlog in Vietnam, de strijd tegen de EEG. Tijdens de Conferentie van Londen in januari 1971, waar CP-en uit Westeuropese landen bijeen waren om te spreken over de invloed van en de strijd tegen de multinationale ondernemingen, was de CPN-bijdrage aan de discussie voornamelijk gewijd aan de funeste rol die de EEG speelt bij het versterken van de monopolie-posities van de grote, multinationale ondernemingen; bovendien beschouwt de CPN de EEG als een invalspoort voor de Amerikaanse invloed in Europa, die de nationale zelfstandigheid ondermijnt.

Gezien deze opvattingen omtrent de EEG lag het voor de hand dat de partijleiding al snel bereid was een spreker af te vaardigen naar een openbare vergadering, die door de CP-Groot-Brittannië in Londen werd belegd op 28 september 1971 en die gericht was tegen de aansluiting van Engeland bij de EEG. Aan de vergadering werd deelgenomen door afgevaardigden van de CP-en uit de EEG-landen (behalve de Belgische en Luxemburgse CP) en door de Deense en Ierse CP.

Blijkens het verslag in "De Waarheid" van 29-9-1971 baseerde de afgevaardigde van de CPN, J.F. WOLFF, zijn standpunt tegen de Engelse toetreding op de ervaringen die de Nederlandse arbeidersklasse in jarenlange praktijk met de EEG had opgedaan. Hij riep op tot eenheid van de communisten tegen de EEG en haar politiek.

De CPN-leiding was temeer bereid aan deze openbare vergadering deel te nemen omdat zij ervan uitging, dat deze bijeenkomst ook door andere CP-en min of meer beschouwd werd als een alternatief voor een vervolg op de conferentie van Londen van januari 1971. Op een voorstel tot een tweede "conferentie van Londen" zou door Moskou niet in positieve zin zijn gereageerd, op grond waarvan, volgens de CPN-leiding, de CP-Groot-Brittannië besloten zou hebben dan maar een openbare vergadering te houden, waarbij ook afgevaardigden van andere CP-en gelegenheid geboden zou worden hun standpunt te berde te brengen.

Op de openbare vergadering in Londen werd door de afgevaardigde van de Westduitse CP (DKP) de eerder schriftelijk gedane uitnodiging aan de CPN, om een delegatie aanwezig te doen zijn bij het van 23 tot 25 november te houden DKP-congres, nog eens herhaald. Hoewel de CPN-leiding de uitnodiging niet op grond van principiële argumenten zou willen afwijzen, wil zij toch volstaan met het sturen van een begroetingsschrijven. Naar haar mening is het bijwonen van een congres niet per se noodzakelijk, omdat de informatie die een congres kan verschaffen ook naderhand uit publikaties kan worden verkregen. De CPN-leiding geeft er de voorkeur aan op grondiger wijze met andere CP-en kennis te maken door op een rondreis langs de verschillende districten en partij-instituten met vooraanstaande partijleden besprekingen te houden. Een opvatting die waarschijnlijk voortkomt uit het feit dat het bezoek van oud-partijvoorzitter De GROOT aan Noorwegen, dat op de geschetste wijze is verlopen, bevredigende resultaten heeft opgeleverd.

CPN-actie in verband met nieuwe Metaal-CAO (II)

In het voorgaande maandoverzicht kon reeds vermeld worden, dat de "Vrije Lijst"-vertegenwoordigers in de Ondernemingsraden van de Amsterdamse Droogdok Maatschappij (ADM) en de Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken (Hoogovens) zich in manifesten tot de arbeiders en de mede-ondernemingsraadsleden hadden gewend en de meerderheid der arbeiders voor de CPN-looneisen hadden weten te winnen. Nadien slaagden de communistische bedrijfsgroepen bij NDSM, en een aantal andere groot-metaalbedrijven er eveneens in een aanmerkelijk deel van de arbeiders achter de door hen gestelde eisen te krijgen. In het bij de NDSM verspreide manifest heette het, dat de daar gestelde looneis (" f. 125,-- schoon per maand erbij") reeds werd gesteld in een eerder gehouden ledenvergadering van de NVV-Metaalbond, waar een loonsverhoging per 1 januari a.s. van f. 35,-- per week zou zijn verlangd. Gewezen werd op "de enorme prijsexplosie" in de voorafgaande weken, waardoor een onmiddellijk ingaande loonsverhoging noodzakelijk zou zijn geworden.

De eisen, die eerder bij alle metaalbedrijven gesteld werden, waren:

- een 1-jarige CAO (geen 3-jarige, zoals de vakbonden wensen);
- verkorting van de werkweek tot 40 uur ingaande 1972;
- uitbreiding vakantieduur tot 20 werkdagen;
- ingaande 1 januari 1972 vakantietoeslag van 8%;
- vol loon op 21-jarige leeftijd;
- pensioen op 60-jarige leeftijd "met behoud van loon";
- afschaffing van de (laagste) werkklassen 2 en 3;
- gratificatie-regeling op basis van jaar-inkomen;

Per bedrijf werden daarnaast nog andere verlangens geuit, zoals "omstandigheidstoeslag", verhoging reisgeldvergoeding, meerdere cantine-voorzieningen, enz.

Ook in andere gemeenten werden manifesten verspreid bij metaalbedrijven. Deze manifesten gingen doorgaans uit van de plaatselijke CPN-afdelingen, maar waren in hoofdzaak (boms zelfs letterlijk) identiek aan de in Amsterdam verspreide "Vrije Lijst"-manifesten. Steeds werd gesteld, dat een "anti-inflatie-CAO" voor de werknemers onaanvaardbaar zou zijn, omdat zij dan de enige categorie in het productieproces zouden zijn, die moesten afzien van werkelijke inkomensverbetering. Georganiseerden en ongeorganiseerden zouden "tal van bedrijfseisen" ingewilligd kunnen krijgen, indien zij gezamenlijk optraden en van de vakbondsbestuurders en ondernemings-

raadsleden verlangden, dat deze niet "met gekruiste armen" zouden blijven staan.

Duidelijk is, dat de CPN-leiding thans nog geen heil ziet in acties, die de bedrijfsvoortgang verstoren. Dat zij daarvan zou afzien, indien de resultaten van de komende CAO-onderhandelingen beduidend lager zijn dan de CPN-eisen, kan echter niet worden verwacht. De reacties van de CPN-leiding op de regeringsverklaring en de miljoenennota wijzen erop, dat zij alles in het werk zal stellen het regeringsbeleid te doorkruisen. Voorwaarde daarbij is, dat de kans van slagen in de loonacties aanwezig is, zodat het aanzien van de CPN als "voorhoede-partij" kan worden versterkt.

CPN-nederlaag in staking bij de Groningse scheepswerf

Op 5 oktober j.l. gingen - op het kantoorpersoneel na - alle werknemers bij de "Nieuwe Noord-Nederlandse Scheepswerven" te Groningen in staking, omdat hun eis (nog een extra-weekloon per vier weken) niet werd ingewilligd. Gebruikelijk was reeds een zg. "vijfde week" d.w.z. een extra-weekloon per vier weken, maar gezien de gestegen prijzen verlangden de stakers thans zes weeklonen per vier weken. Een uit de stakers gevormd actiecomité vergaderde nog dezelfde avond met het CPN-Tweede Kamerlid F. MEIS, die de steun van het "Centraal Actiecomité" toezegde.

Op 11 oktober bemiddelden districtsbestuurders van de drie erkende vakbonden en verkregen van de werfdirectie de toezegging, dat de gestaakte uren zouden worden uitbetaald mits het werk onmiddellijk zou worden hervat. De gestelde looneis werd door de directie afgewezen, wat voor de stakers aanleiding was het vakbondsadvies (werkherhvatting) te verwerpen en de staking voort te zetten. Het dagblad "De Waarheid" schreef hierover dat "duidelijke steun van de betrokken bondsbesturen" was uitgebleven en dat door het "Centraal Actiecomité" tot een omvangrijke solidariteitsactie ("Sol-actie") was besloten. Volgens het communistische dagblad stelde de stakingsleiding, dat alleen op basis van volledige bereidheid van de directie tot onderhandelen het werk kon worden hervat. Reeds twee dagen later (13 oktober) werd het de stakers duidelijk, dat de solidariteitsacties niet de beoogde resultaten zouden opleveren. Het actiecomité wendde zich daarop tot de werfdirectie en verzocht de besprekingen te willen hervatten op basis van de gestelde eisen. De directie antwoordde echter, dat in de huidige

omstandigheden eerst per ultimo november gepraat kon worden over eventuele uitbetaling van de gestaakte uren en de andere eisen in het geheel niet aan de orde konden komen. In bijzijn van de leden van het actiecomité gaf de directie opdracht aan alle stakers een persoonlijk schrijven te richten, waarin onmiddellijk ingaand ontslag werd aangezegd indien het werk niet volledig hervat werd. Het actiecomité beraadde zich met de stakers en met de heer MEIS. Deze zag geen andere mogelijkheid dan de eis van de werfdirectie te accepteren. Op 14 oktober meldden de werknemers zich voor hervatting van de arbeid.

Het dagblad "De Waarheid" volstond met in het verslag van de actie hierover te melden:

" Op grond van mededelingen, die na afloop (van de gisteren begonnen besprekingen) werden gedaan, viel het besluit het werk te hervatten."

Van het nagenoeg geheel mislukken van de "Sol-actie" werd geen gewag gemaakt.

Communisten-artikel in NVV-bonden afgeschaft

Op 15 oktober j.l. vond te Amsterdam het oprichtingscongres van de NVV-Industriebond plaats. Deze vakbond, die nu de grootste is binnen het NVV, ontstond door samenvoeging van de textiel- en metaalbonden en de Algemene Bedrijfsgroepen Centrale (ABC). Het congres besloot het "Communisten-artikel" niet op te nemen in de statuten. Dit artikel luidde:

" Geen lid of admittent-lid (dit is een lid dat het oorspronkelijke beroep niet meer uitoefent) kunnen zijn degenen, die naar het oordeel van het bondsbestuur uit hoofde van hun lidmaatschap van of sympathieën et andere verenigingen, organisaties of comité's geacht kunnen worden beginselen aan te hangen, die strijdig zijn met het doel en de beginselen van de bond".

De bondsraden van de ABC en de NVV-textielbond "De Eendracht" besloten reeds in 1969 dit artikel uit hun statuten te verwijderen. De metaalbond ANMB had het echter gehandhaafd en het hoofdbestuur stond het opnemen ervan in de statuten van de nieuwgevormde Industriebond voor.

Uiteraard werd het doen vervallen van dit artikel (op grond waarvan communisten uit de NVV-bonden konden worden geweerd) door de CPN met grote instemming ontvangen. Jarenlang had men in bedrijfskrantjes en manifesten en in het partijdagblad gewezen op de nood-

zaak tot samengaan van socialisten en commusten in één vakorganisatie.

In een commentaar op de recente ontwikkeling werd in "De Waarheid" het betreffende congresbesluit met name van groot belang geacht omdat in deze grootste en invloedrijkste bond van het NVV de werknemers in de "grote monopolie-bedrijven" georganiseerd zijn. Als men er van uitgaat dat tegenover de macht van de monopolies een andere macht gesteld moet worden, ziet men de draagwijdte van de beslissing die op het congres van de Industriebond is genomen. Het artikel in "De Waarheid" wijst er verder op dat het thans gaat om de groei en bewustwording van de Nederlandse arbeidersklasse. Dat de communisten uit zouden zijn op ondermijning van de vakbeweging, wordt als "de bekende lasterpraat" afgedaan. Het werken aan de eenheid tussen georganiseerden en ongeorganiseerden en de versterking van het NVV is "nodiger dan ooit" in verband met de huidige loonpolitiek.

Een op 1 november gepubliceerde verklaring van het dagelijks bestuur van de CPN is in gelijke geest gesteld.

Ook het centrale NVV-bestuur wil blijkens een ontwerp-resolutie de opheffing van politieke belemmeringen voor het vakbondslidmaatschap aan de orde stellen op het binnenkort te houden NVV-congres.

Hoewel de CPN-leiding er wel van uitgaat dat vooraanstaande CPN'ers geen kans maken bij een NVV-bond als lid te worden ingeschreven, acht zij de aanvaarding van de NVV-resolutie toch een belangrijke stap voorwaarts naar het door haar voorgestane doel: penetratie en agitatie in de NVV-bonden.

Daarnaast heeft de CPN-leiding tevens de overtuiging, dat door de ontstane wijziging in het NVV-beleid ook de mogelijkheid wordt geopend, dat NVV-leden openlijk lid worden van de CPN. Met deze mogelijkheid voor ogen ziet zij de NVV-resolutie als van grote waarde voor het imago van de CPN.

Tegelijk met de genoemde ontwerp-resolutie verzond de NVV-leiding ook twee andere ontwerpen, die betrekking hebben op de samenwerking met communistische vakorganisaties in het buitenland. Het NVV-bestuur trok hiermee de consequenties uit de in de laatste jaren tot stand gekomen contacten tussen de vakorganisaties in communistisch geregeerde landen en de drie Nederlandse vakcentrales.

In het commentaar van het dagblad "De Waarheid" op de NVV-resoluties wordt geen melding gemaakt van de mogelijkheid, dat nu ook NVV-ers eventueel lid van de CPN kunnen worden. Opmerkelijker is echter het volledig verzwijgen van de beide ontwerp-resoluties, die betrekking hebben op het aangaan van officiële contacten met de Oost-Europese vakbewegingen en met de Franse en Italiaanse communistische vakcentrales.

Manifestatie "Sowjettijdgenoten - de USSR Vandaag".

Op 11 oktober werd in Amsterdam de manifestatie "Sowjet-tijdgenoten - de USSR vandaag" afgesloten met een "speciale gastvoorstelling" van het Sowjet-dansensemble "Siwerko". Tot het houden van deze culturele manifestatie werd besloten bij de verlenging van het cultureel accoord (in het begin van dit jaar) dat tussen de Vereniging "Nederland-USSR" en de "Liga van Sowjetverenigingen voor Vriendschap en Culturele Contacten met het Buitenland" bestaat. De Manifestatie zou, volgens de voorzitter van de Vereniging, de heer HULST, die vóór het optreden van "Siwerko" een openingstoespraak hield, door meer dan 200.000 mensen zijn bezocht.

Bij de leiding van de Vereniging leeft de opvatting dat er veel goodwill gekweekt is bij de organisaties waarmee in het kader van de manifestatie werd samengewerkt. Op grond daarvan verwacht men, dat in de toekomst ook op andere gebieden dan die van sport en cultuur initiatieven tot ontplooiing gebracht zullen kunnen worden.

In de Sowjet-Unie zal een soortgelijke manifestatie gehouden worden om de Nederlandse cultuur dichterbij de Sowjet-burger te brengen.

Dietse Solidaristische Beweging.

In een groot opgemaakt artikel heeft het blad "Vrij Dietsland", het orgaan van de Dietse Solidaristische Beweging, melding gemaakt van de instelling van een "Centrale Raad voor Europees Solidarisme", waarin de DSB nauw zal samenwerken met haar Franse zusterorganisatie "Action Solidariste MJR" (MJR = Mouvement Jeune Révolution) en waaraan mogelijk ook de verwante Italiaanse

organisatie "Movimento Europa Civiltà" zal deelnemen.

Over de samenstelling en de werkwijze van de Raad zijn nog geen bekendmakingen gedaan, doch wel is het duidelijk geworden, dat zij gebonden zal zijn aan een "gemeenschappelijke keuze", die zal worden opgesteld aan de hand van de actieprogramma's van de DSB en de MJR.

De oprichting van deze Raad betekent, volgens het bovengenoemde artikel in "Vrij Dietsland", niets meer of minder dan de geboorte van een "Europees Solidarisme", hetgeen "voor de ontwikkeling van de solidaristische idee een belangrijke stap voorwaarts betekent". Na nog eens uitgebreid een aantal solidaristische beginselen onder de loep te hebben genomen komt de schrijver van het bewuste artikel tot de conclusie, dat er thans vele nieuwe perspectieven voor de solidaristische beweging worden geopend, hetgeen in zijn ogen een aansporing betekent "tot radikalisering van onze actie".

Als uiterlijk kenteken van de nieuwe samenwerking tussen MJR en DSB heeft de laatstgenoemde organisatie het symbool van de MJR (een soort drietand) overgenomen ter vervanging van de vroeger gebruikte Hagal-rune.

Voor deze verandering worden uiteraard allerlei overwegingen van symbolieke aard aangevoerd, doch er blijkt ook nog een zeer praktische reden te bestaan: de "drietand" laat zich "met kalk, krijt, teer en dergelijke snel en duidelijk op muren en straten aanbrengen".

In Nederland zal de geboorte van het "Europees Solidarisme" wel vrijwel onopgemerkt blijven. De aanhang van de DSB is hier namelijk zeer klein en is naar buiten toe niet of nauwelijks actief, voor een deel als gevolg van enkele organisatorische problemen. Na een tamelijk enthousiast begin, waarin geregeld sprake was van de oprichting van nieuwe kernen, is de Nederlandse afdeling enigszins in het slop geraakt en schijnen er ook wat strubbelingen van persoonlijke aard te zijn gerezen tussen enkele vooraanstaande leden.

Teneinde de afdeling weer wat nieuw leven in te blazen schijnen er plannen te bestaan om binnenkort een eigen, Nederlandse uitgave te doen verschijnen, welke in principe ook voor niet-leden bestemd zal zijn. Men hoopt hiermede een wat bredere belangstel-

ling voor de solidaristische beginselen en voor de DSB te kunnen wekken, doch het lijkt niet erg waarschijnlijk, dat men hierin zal slagen: de nieuwe "drietand" zal wel een zeldzaam verschijnsel blijven op de Nederlandse schuttingen.

De Socialistische Jeugd.

Impasse

De eens zo activistisch ingestelde jongerenorganisatie SJ is in de loop van de laatste twee jaren steeds dieper in het slop geraakt, hetgeen, hoewel intern onderkend, nog niet heeft kunnen leiden tot een effectief antwoord op de problemen die hierbij een rol spelen. Deze problemen liggen op verschillende terreinen.

De oorzaken

Een van de belangrijkste oorzaken van de malaise was de omstandigheid dat een globaal anti-kapitalistisch activisme, zoals dit door de SJ sinds haar oprichting in 1960 bedreven werd, in de loop van 1968 en 1969 gemeengoed werd onder een veelheid van radicale jongerengroepen. De aantrekkingskracht, die de SJ voordien juist door dit activisme op veel jongeren uitoefende, nam door deze ontwikkeling duidelijk af.

Een tweede belangrijke oorzaak was gelegen in het feit dat alle actieve trotskisten in de SJ tijdens het SJ-congres in september 1969 geroyeerd werden. Hierdoor moest de SJ, en vooral haar afdeling Amsterdam, een aantal van haar meest actieve bestuursfunctionarissen missen.

Na deze toch al gevoelige aderlating besloten bovendien een aantal gedesillusioneerde "oude getrouwen", wederom voornamelijk uit Amsterdam, zich zoal niet uit de SJ, dan toch wel uit de besluitvorming van deze organisatie terug te trekken. Een aantal van deze oudgedienden "begroef zich in het sociale wijkwerk" (aldus de achterblijvers), daarin tevens een gedeelte van hun persoonlijke aanhang met zich meetrekkend, hetgeen vooral in Amsterdam leidde tot een nagenoeg volledige inactiviteit van het gehele district.

Tenslotte droeg ook de opvatting omtrent de te volgen strategie bij tot het verval binnen de SJ. De zogenaamde "basisgroepen-

strategie", inhoudende de noodzaak te werken buiten de eigen organisatie in "(nog) niet politiek bewuste" (jongeren)organisaties en groeperingen, om zodoende via een "politiseringsproces aan de basis" de voorwaarden te scheppen voor de "socialistische revolutie", maakte dat de aandacht afgeleid werd van de eigen organisatie naar meestal vrij willekeurig gekozen objecten in de samenleving. Deze opvatting leidde ertoe dat zowel de landelijke organisatie (de verhouding hoofdbestuur tot districts- en afdelingsbesturen) verzwakt werd alsook de activiteiten van de afdelingen als "SJ-afdeling" nagenoeg ophielden. Deze vèrgaande decentralisatie bleek bepaald slecht te werken in een dergelijk kleine organisatie, en versterkte op die manier de bovengenoemde factoren.

Al deze omstandigheden samen hebben er dan ook toe geleid dat zowel de activiteiten van de SJ sterk zijn teruggelopen alsook het aantal leden geslonken is; tijdens het SJ-congres te Utrecht op 30 en 31 januari 1971 bestond het ledental uit 85 personen (in de jaren voor 1969 bedroeg dit enkele honderden personen), terwijl nadien een verdere daling van het aantal leden waargenomen is, zodat de SJ op dit moment niet meer dan circa 50 leden telt.

Aktiviteiten

Zoals reeds vermeld, werden verreweg de meeste akties ondernomen in de sfeer van de "werkende jongeren" en "het buurtwerk". Uit de verslagen die de SJ-groepen hierover publiceerden bleek wel hoe tijdrovend, moeizaam en frustrerend deze bezigheden waren. Niet alleen werd de SJ in dit werk geconfronteerd met de talloze andere actiegroepen die zich op hetzelfde gebied bewogen, maar ook met de nadelige invloed van haar eigen aktivistische "image", waarbij vele mensen al in een beginfase van de werkzaamheden werden afgeschrikt. Hierdoor werd het aktieterrein van de SJ zodanig beperkt, dat de door hen opgerichte groepen zich nauwelijks konden uitbreiden. Dit leidde tot een verloop onder de niet-SJ-ers. Maar ook veel SJ-ers bleken op den duur niet geschikt voor een dermate weinig spectaculaire manier van aktievoeren.

Deze gang van zaken leidde ertoe dat een aantal SJ-ers het toch weer in een andere richting gingen zoeken, waarbij soms "buderwetse" akties geboren werden, zoals - in 1970 - een anti-"C(ommunicatie)-70" aktie te Rotterdam, een landelijk georganiseerd

kraakoffensief op "nationale kraakdag" 5 mei, en een demonstratie uit "solidariteit met de arbeiders in Polen". Dit jaar werden er slechts twee uitsluitend door SJ-ers georganiseerde akties gevoerd, te weten een aktie op Schiphol tegen de secretaris-generaal van de NAVO, mr LUNS, op 17 juni en een aktie tegen de apartheid bij het bezoek van een blank Zuidafrikaans waterpoloteam in Nederland (23 en 28 augustus) respectievelijk te Bodegraven en te Rotterdam. Voorts werd door de SJ of door individuele SJ-ers medewerking verleend aan akties tegen de Amerikaanse Vietnampolitiek (12 maart te Amsterdam), tegen het uitleveren van de Amerikaan Ralph WA : (landelijke handtekeningenaktie op 6 juni) en tegen het onderwijsbeleid van de regering BIESHEUVEL (24 en 25 september).

De SJ-drukkerij

In maart 1971 begon het Utrechtse hoofdbestuurslid Aart VEI met het verwezenlijken van een oude SJ-droom: het opzetten van een eigen drukkerij. Aanvankelijk werkend met een vrij slechte offset-pers groeide deze drukkerij in de loop van het jaar uit tot de belangrijkste financiële bron van de SJ. Met als begin-kapitaal de opbrengst van door de drukkerij uitgegeven "aandelen" ad f. 25,-, f. 50,- en f. 100,-, die terugbetaald zullen worden in door de SJ gedrukte boeken, vormde VEI een bedrijfje dat nu al voor enkele duizenden guldens heeft omgezet. Tegen het einde van dit jaar hoopt men een nieuwe offset-pers met de bijbehorende apparaten (ter waarde van ongeveer vierduizend gulden) aan te schaffen.

Tot nog toe heeft de drukkerij (en uitgeverij) "Esjee" een reeks van 6 brochures, in de zogenaamde "Roodfrontreeks" geproduceerd. Een aantal van deze brochures is in de pers besproken, zoals het "Roodkinderkleurboek Het Rode Potlood" en "Geus, Verslag van de ervaringen van een politieke buurtgroep in twee wijken van Amsterdam". Verdere uitgaven waren:

"Volkstelling is huurverhoging",

"Rosa Luxemburg en Ton Regtien over parlementarisme" (een roofofdruk),

"Het Roodliederenboek" en

"Fascisme Vandaag".

Het ziet ernaar uit dat de activiteiten van "Esjee" voorlopig de meest succesrijke zullen zijn van de SJ, gezien het enthous

siasme waarmee de enkele medewerkers van dit bedrijfje, dit in tegenstelling tot de andere leden, zich voor deze "ondersteunende activiteit van ons politieke werk" inzetten.

Naaste toekomst

Gezien de vele verzoeken van zowel hoofdbestuur als afdelingsbesturen aan de leden om constructieve bijdragen te leveren tot de strategie- en beleidsvorming (zonder dat hierop met nieuwe ideeën wordt gereageerd), weet de SJ zelf niet meer wat op dit moment "de juiste politieke lijn" is, en kan zij derhalve (nog) geen andere aanbeveling doen dan "na te blijven denken over de toekomst van de SJ". In welke richting deze gedachten uiteindelijk zullen gaan is niet te voorspellen, al wordt het aantal alternatieven klein geacht: wijkwerk, werk onder werkende jongeren of traditionele spectaculaire acties.

China na het 9e partijcongres

China maakt zich gereed om een belangrijke rol in de wereldpolitiek te gaan spelen. Dit blijkt duidelijk uit de uitnodiging aan president NIXON om Peking te bezoeken en uit de toetreding van de Chinese Volksrepubliek tot de Verenigde Naties. Ongelukkigerwijs kent het Westen de huidige situatie in China slecht. Wel is iets bekend over de wijze waarop de leiders bezig zijn partij en staat weer op te bouwen, maar hoe de reële krachtsverhoudingen liggen, met name die in de provincies, blijft een gesloten boek. Zal LI te zijner tijd MAO opvolgen, zoals het nieuwe partijstatuut voorschrijft, of komt er een collectieve leiding, zoals het gerucht wil? Waarom zijn de hoogste militaire leiders sedert medio september plotseling van het toneel verdwenen? Trachtte CHI, een der belangrijkste leiders van de culturele revolutie, werkelijk van MAO een soort half-god te maken, ver boven het volk, teneinde zelf de feitelijke leider van China te kunnen worden? Ieder bericht, dat ons uit China bereikt, roept nieuwe vragen op en de Chinezen verstaan voortreffelijk de kunst, het antwoord op deze vragen geheim te houden.

Wederopbouw van partij en staat

Het negende partijcongres, dat in april 1969 in Peking gehouden werd, markeerde het einde van de chaotische fase van de culturele revolutie. Het congres keurde een nieuw partijstatuut goed, dat MAO TSE-TOENG als leider van de partij en LI als zijn naaste medewerker en opvolger aanwees en koos een nieuw centraal-comité. Van de 23 leden van het oude politieke bureau behielden er slechts 9 hun zetel. Behalve de bekende ex-minister van Buitenlandse Zaken, maar-schalk CHE, raakten ook vier bekende "economen" hun zetel kwijt. Negen hoge militairen deden echter hun intrede, zodat 12 militairen zitting hebben in dit belangrijke, thans uit 26 personen bestaande, partij-orgaan. Tot de nieuwe leden behoren ook mevrouw MAO, mevrouw LI en de journalist, die volgens de laatste berichten met MAO's niet getrouwd is en die in november 1965 op aanwijzing van MAO TSE-TOENG het artikel in de Shanghai-pers schreef, waarmee de culturele revolutie in feite begon.

De vernieuwing van het politiek bureau betekende geen verjonging van dit invloedrijke orgaan; de gemiddelde leeftijd is ongeveer 68 jaar.

Het permanente comité van het politiek-bureau, dat met de dagelijkse leiding is belast, bestaat thans officieel uit MAO TSE-TOENG, LI TSJOE EN-LAI, CHE en KAI, welke laatste twee al geruime tijd niet meer in het openbaar zijn verschenen en van wie CHE waarschijnlijk in ongenade is gevallen. MAO's vrees voor bureaucratie was er mogelijk de oorzaak van dat het centraal comité geen secretariaat kreeg en dat de vier regionale partijbureau's met hun vroeger zo belangrijke leiders, werden afgeschafft. Uit alles bleek, dat "MAO's revolutionaire hoofdkwartier" in april 1969 de overwinning behaalde, al moest het zwaar steunen op het leger, de enige instelling, die gedurende de culturele revolutie de hiërarchie in tact had kunnen houden. Hoewel tijdens het congres de nadruk werd gelegd op de noodzaak van een snelle partij-opbouw, schoot men aanvankelijk hiermee niet erg op. De opbouw begon aan de voet; de eerste nieuwe partij-comité's ontstonden in fabrieken en dorpsgemeenschappen, maar door de vele tegenstellingen duurde het twintig maanden voordat het eerste partij-comité op provinciaal niveau tot stand kwam. Acht maanden later was de opbouw op dit niveau echter voltooid. Een moeilijk punt vormde de verhouding tussen de nieuwe partij-comité's en de zgn. "revolutionaire comité's", die tijdens de culturele revolutie waren opgericht. Bepaald werd, dat de partij-comité's zich tot de revolutionaire comité's zouden verhouden als de leider tot de geleide.

Waren de "revolutionaire comité's" vroeger zowel "leidende kern" als bestuursorgaan, nu zouden zij alleen nog als het laatste fungeren. Om wrijving te voorkomen werd een nauwe band gelegd tussen beide comité's; in de meeste gevallen werd de voorzitter van het revolutionaire comité tevens eerste partij-secretaris en daardoor de leider van het partij-comité.

Het revolutionaire element bleek in de nieuwe partij-comité's minder sterk vertegenwoordigd te zijn dan in de revolutionaire comité's. Deze laatsten waren samengesteld volgens het principe van de zgn. "driedvoudige alliantie", d.w.z. een alliantie van militairen, kaderleden en revolutionairen. De samenstelling van de partij-comité's vond echter plaats volgens het nieuwe "drie in één" principe. Dit betekent, dat de comitéleden werden aangewezen uit drie groepen: ouderen, jongeren en personen van middelbare leeftijd.

De meeste partij secretarissen waren afkomstig uit de oude groepen; zij hadden reeds een hoge militaire functie of waren ervaren partij-

kaders. De arbeidersklasse en de massa-organisatie waren over het algemeen slecht vertegenwoordigd. Vele eerste partij-secretarissen zijn behalve voorzitter of vice-voorzitter van het revolutionaire comité bovendien militair commandant of politiek commissaris van de bgeronderdelen in hun provincie.

In het nieuwe partij-comité van de stad Peking heeft niet één bekende Rode Gardist of Revolutionaire rebel uit de tumultueuze periode van de culturele revolutie zitting; eerste partij-secretaris werd de voorzitter van het Revolutionaire Comité, een 74-jarige oud-minister van Openbare Veiligheid.

Tot de vele zorgen van premier TSJOE EN-LAI behoort ook de wederopbouw van het door de culturele revolutie sterk gehavende staatsapparaat. De grondwet van 1954 is buiten werking gesteld en het Nationale Volkscongres, het parlement, in theorie het hoogste orgaan van de staatsmacht, kwam voor het laatst bijeen in januari 1965, hoewel het elk jaar behoort te vergaderen.

Ofschoon sommige provincies al afgevaardigden voor het nieuwe (vierde) Volkscongres hebben "gekozen", is het nog steeds niet bekend, wanneer dit congres gehouden zal worden. Een der agendapunten zal ongetwijfeld het aannemen zijn van een nieuwe grondwet en het is mogelijk uit gebrek aan eensgezindheid over het ontwerp voor een nieuwe grondwet, dat de samenroeping van het congres vertraagd wordt.

Volgens berichten uit Taiwan zou het ontwerp in september 1970 aan het Centraal Comité zijn voorgelegd. Een naar Taiwan gesmokkelde copie, die een authentieke indruk maakt, vermeldt in artikel 2 MAO TSE-TOENG als grote leider van het gehele volk en opperbevelhebber van de strijdkrachten. Hetzelfde artikel noemt LI als MAO's naaste medewerker en opvolger. Artikel 26 stelt, dat het de fundamentele plicht van iedere burger is, MAO en LI te steunen.

De laatste tijd gaan er echter stemmen op, die pleiten voor een collectief leiderschap. Opvallend was, dat radio Peking zijn luisteraars medio oktober vertelde, dat "collectief leiderschap het hoogste principe van de partij is". Duidelijk blijkt, dat achter de schermen de strijd tussen verschillende machtsgroeperingen voortgaat en dat de door MAO uitgesproken hoop, dat het negende congres de eenheid van China zou herstellen, vooralsnog ijdel is. Op het ogenblik wordt getracht zoveel mogelijk een middenkoers te varen tussen revolutionair élan enerzijds en pragmatisme anderzijds. Men wil noch teveel revolu-

tionair élan, dat inplaats van concrete resultaten slechts problemen schept, noch teveel pragmatisme, dat tot verlies van revolutionaire idealen zou kunnen leiden. Er zijn verschillende aanwijzingen, dat MAO zelf een einde gemaakt heeft aan de dwaze persoonsverheerlijking, waarvan hij gedurende de culturele revolutie het middelpunt was. MAO achtte deze verheerlijking nodig om zijn gedachten ingang te doen vinden. Nu alle Chinezen zijn voornaamste uitspraken uit het hoofd kennen en gedacht worden zich naar deze uitspraken te gedragen, kan MAO zich weer iets meer op de achtergrond houden en slechts genoegen nemen met de kwalificatie "grote leraar".

Het is zeer goed denkbaar, dat MAO nu ook de rol van het leger iets wil verkleinen. Onder leiding van LI heeft het leger het hem mogelijk gemaakt, de culturele revolutie te ontketenen en heeft het later aan de ergste uitwassen van de culturele revolutie een einde gemaakt. LI werd hiervoor beloond met de titel "naaste medewerker van MAO". MAO's uitspraken hebben er nooit twijfel over laten bestaan, dat het niet zijn bedoeling was dat het leger een zelfstandige macht zou worden, en het is daarom niet onwaarschijnlijk, dat MAO de rol van het leger wat wil terugdringen en bij nader inzien toch een collectieve leiding prefereert boven LI als opvolger. Het is evenmin vreemd, dat een deel van de militaire machthebbers zich hiertegen verzet en dit verzet kan medio september tot een crisis hebben geleid en aanleiding zijn geweest tot een aantal gebeurtenissen, die nog steeds tot allerlei gissingen aanleiding geven. In de hier ontwikkelde gedachtengang is er dus geen sprake van een machtsstrijd in China tussen gematigden onder leiding van TSJOE EN-LAI en een aantal fervente MAO-aanhangers, maar er is sprake van een actie van een groep machthebbers, die zich tegen de politiek van MAO verzet, een groep zoals er tijdens de culturele revolutie verschillende zijn geweest. Dit zou ook het feit verklaren, dat de gematigde buitenlandse politiek, met name die ten aanzien van de Verenigde Staten, niet in gevaar kwam. TSJOE EN-LAI kan op de steun van MAO rekenen, omdat deze zelf achter die politiek staat. TSJOE EN-LAI onthulde laatst, dat het MAO zelf was, die het besluit de Amerikaanse ping-pong spelers uit te nodigen, doorgezet had, ofschoon het Ministerie van Buitenlandse Zaken de tijd hiervoor eigenlijk nog niet rijp achtte!

De buitenlandse politiek

Tijdens de culturele revolutie kon er moeilijk worden gesproken van een Chinese buitenlandse politiek. De minister van Buitenlandse Zaken werd voortdurend door Rode Gardisten lastig gevallen en verdween tenslotte van het toneel. Alle ambassadeurs op één na werden uit het buitenland teruggedroepen om deel te kunnen nemen aan de culturele revolutie. Een dieptepunt werd bereikt in augustus 1967, toen een opgewonden menigte de Britse legatie in Peking in brand stak. Nadat de autoriteiten met behulp van het leger de macht van de "ultra-linksen" hadden ingeperkt, kon er langzamerhand aan herstel van de buitenlandse betrekkingen worden gedacht.

De verhouding tot de Sowjet-Unie was inmiddels zeer slecht geworden. Van Sowjetzijde werd voortdurend scherpe kritiek op de culturele revolutie geleverd en werd de CP-China afgeschilderd als een massa-organisatie die - hoewel communistisch in naam - in geen enkel opzicht meer gebaseerd was op de marxistisch-leninistische ideologie. Dit nam overigens niet weg dat de Sowjet-Unie de Chinese Volksrepubliek nog steeds als een "socialistisch land" beschouwt. De Chinezen van hun kant maakten de Sowjetleiders uit voor revisionisten. Zij veroordeelden in scherpe bewoordingen de Sowjetinval in Tsjechoslowakije en de BREZHNEVdoctrine, de leer van de "bepaalde soevereiniteit", die ook voor het door de Sowjet-Unie als "socialistisch land" beschouwde China een potentiële bedreiging vormt.

In een communiqué van het CC van de CP-China, uitgegeven op 31 oktober 1968, heet het "De Chinese CP is van mening dat alle volkeren die door de Amerikaanse imperialisten of de Sowjet-revisionisten en hun lakeien worden onderdrukt, een breed verenigd front moeten vormen, teneinde de plannen, die door het Amerikaanse imperialisme en het Sowjet-revisionisme worden gesmeed in een vergeefse poging om de wereld te beheersen, te verhinderen".

Hier vinden wij in feite de grondslag van de Chinese politiek, zoals die sindsdien wordt gevoerd. China tracht zoveel mogelijk landen te winnen voor een politiek, die erop gericht is de macht en invloed van de Sowjet-Unie en de Verenigde Staten te ondermijnen. In de politieke rede, die LI in april 1969 tijdens het 9e partijcongres hield, verklaarde hij de confrontatie met beide grote mogendheden niet te schuwen en het zelfs als een eer te beschouwen, dat beiden probeerden China te isoleren. LI herhaalde, dat China geen oorlog zou beginnen, maar volgens hem moest China reke-

ning houden met een conventionele en zelfs met een nucleaire oorlog, die door imperialisten en revisionisten ontketend zou kunnen worden. LI zei: "Sinds BREZHNEV aan de macht kwam, heeft de revisionistische klik van renegaten in de Sowjet-Unie duidelijker dan ooit een sociaal imperialistische politiek gevoerd. Om agressie en plundering te rechtvaardigen werd de leer van de beperkte soevereiniteit ontwikkeld". LI riep het internationale proletariaat en de onderdrukte volkeren op, de revolutionaire strijd tot het einde voort te zetten en wees er in dit verband op, dat steeds meer landen zouden gaan inzien, dat "politieke macht uit de loop van het geweer komt".

Een der partijleuzen, uitgegeven ter gelegenheid van de nationale feestdag op 1 oktober 1969, vatte de Chinese politiek kort en krachtig samen: "Weg met het Amerikaanse imperialisme, weg met het Sowjet revisionistische sociaal imperialisme, weg met alle reactionairen!".

Inmiddels begonnen incidenten aan de Sino-Sowjetgrens een ernstige vorm aan te nemen. Op initiatief van premier KOSYGIN vond in september 1969 een gesprek met TSJOE EN-LAI plaats. De Chinezen bleken bereid te onderhandelen. In een regeringsverklaring werd gezegd: "De Chinese regering heeft nooit verhuld, dat er een onverzoenlijk principieel verschil bestaat tussen China en de Sowjet-Unie en dat de principiële strijd tussen beiden nog lang zal voortduren. Dit mag beide landen er echter niet van weerhouden, normale staatsbetrekkingen op basis van de vijf principes van vreedzame coëxistentie te onderhouden. De Chinese regering is van mening, dat de Sino-Sowjet grenskwestie vreedzaam geregeld moet worden". Hoewel de onderhandelingen zich moeizaam voortslepen en de polemiek volgens MAO wel 10.000 jaar kan voortduren, omdat beide landen van verschillende principes uitgaan, werden de betrekkingen op staatsniveau genormaliseerd en deden zich geen incidenten aan de grens meer voor.

In snel tempo begonnen de Chinezen hun diplomatieke betrekkingen te hervatten en uit te breiden. Op 1 oktober 1970 schreef de Chinese pers: "Het Amerikaanse imperialisme en het sociaal imperialisme, de twee supermachten, werken samen om de wereld te verdelen.....zij geraken echter steeds meer geïsoleerd".

Vrees voor deze samenwerking en de nieuwe politiek van president NIXON met betrekking tot Z.O. Azië, deden de Chinezen beseffen dat contact met de Verenigde Staten nuttig kon zijn. TSJOE EN-LAI wees

er op, dat de communisten 10 jaar lang met hun aartsvijand TSJANG KAI-SJEK onderhandelden, waarom dan ook niet onderhandelen met Amerika?

Naar gezegd wordt heeft MAO TSE-TOENG zich de laatste tijd intensief met de toestand in Amerika beziggehouden en is hij tot de conclusie gekomen, dat de Verenigde Staten zich in een diepe en langdurige crisis bevinden. President NIXON zou daardoor in een moeilijke positie verkeren en dus zouden van hem concessies mogen worden verwacht.

Op de resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, die zich uitsprak voor toelating van de Chinese Volksrepubliek en uitstoting van Taiwan, heeft Peking kalm gereageerd; het is bereid een delegatie naar New York te zenden. Peking stelt dus geen verdere eisen, zoals het in september 1965 bij monde van de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken wel deed. Peking eiste destijds, behalve uitstoting van Taiwan ook intrekking van de resolutie van 1950, waarbij China gebrandmerkt werd als aanvaller in Korea.

In een nieuwe resolutie zouden de Verenigde Naties moeten erkennen dat zij zich destijds hadden vergist. Voorts eiste Peking, dat alle onafhankelijke landen tot de Verenigde Naties zouden moeten worden toegelaten en dat alle "marionetten-staten" zouden moeten worden uitgestoten. De laatste eis, die ingewilligd zou moeten worden wilden de Chinezen bereid zijn de "hen rechtmatig toekomende zetel" in te nemen, betrof destijds de herziening van het handvest.

De tijd zal leren of de Chinese leiders nog op die eisen terugkomen. Een Chinese functionaris zei: "China zal in de Verenigde Naties een politiek voeren van de pijnboom en de wilg; onbuigzaam in principiële zaken en meegaand in zaken van ondergeschikt belang".